

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 37 * Duminică, 6 septembrie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a 13-a după Rusalii

Sfânta Evanghelie **Matei 21: 33 - 44**

Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie și a împrejmuit-o cu gard; a săpat într-însa teasc, a clădit un turn de pază și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe. Când a sosit vremea roadelor, a trimis pe slujitorii săi la lucrători, ca să ia partea lui de roade; dar lucrătorii, punând mâna pe slujitori, pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis pe alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi, și le-au făcut și aceluia tot așa. La urmă a trimis la ei pe fiul său, zicând: se vor rușina de fiul meu; însă lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: acesta este moștenitorul, veniți să-l omorâm și

să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? I-au răspuns: pe cei răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care-i vor da roadele la vremea lor. Iisus le-a zis: n-ați citit niciodată în Scripturi că piatra pe care au aruncat-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului? De la Domnul s-a făcut aceasta și este lucru minunat în ochii noștri. De aceea vă spun vouă că se va lua de la voi împărăția lui Dumnezeu și se va da neamului care va aduce roadele ei. Și cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma; iar peste care va cădea ea, pe acela îl va spulbera.

Apostolul **1 Corinteni 16: 13- 17**

Fraților, privegheați, stați tari în credință, îmbrăbățați-vă, întăriți-vă. Toate ale voastre cu dragoste să se facă. Vă îndemn însă, fraților, - știți casa lui Ștefanos, că este pârga Ahaei și că spre slujirea sfinților s-au rânduie pe ei înșiși - ca și voi să vă supuneți unora ca aceștia și oricui lucrează și se ostenește împreună cu ei. Mă bucur de venirea lui Ștefanos, a lui Fortunat și a lui Ahaic, pentru că aceștia au împlinit lipsa voastră și au liniștit duhul meu și al vostru. Cunoașteți

bine deci pe unii ca aceștia. Vă îmbrățișează Biserica Asiei. Vă îmbrățișează mult, în Domnul, Acvila și Priscila, împreună cu Biserica din casa lor. Vă îmbrățișează frații toți. Îmbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă. Salutarea cu mâna mea, Pavel. Cel ce nu iubește pe Domnul să fie anatema! Maran atha (Domnul vine)! Harul Domnului Iisus Hristos cu voi. Dragostea mea cu voi toți, în Hristos Iisus. Amin!

Sinaxar. Duminică 6 septembrie 2020: Pomenirea minunii din Colose a Sfântului Arhanghel Mihail; Sfântul Mucenic Eudoxiu;
Marti 8 septembrie: Nașterea Maicii Domnului (Sfântă Mărie Mică)

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavr. Nicolai BUGA, Paroh
fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei Avram, Preot Slujitor
fr.timavramn@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia	1
Apostolul	1
Părintele Professor Petre Semen: Până unde merge nedreptatea	2 - 3
I.P.S Ignatie, Episcopul Hușilor: Predică la Nașterea Maicii Domnului	4-5
Programul bisericii în perioada 6-13 septembrie 2020	5

Până unde merge nedreptatea

Iubiți credincioși,

Folosirea imaginii și vorbirea în pilde era foarte frecventă în Orient, și implicit și la poporul biblic. În Evanghelii se întâlnesc peste cincizeci de parabole, ceea ce ar constitui, conform aprecierilor unor specialiști în exegeza textului biblic, mai mult de o treime din cuvântările Domnului Hristos. Utilizând imaginea, rabinii iudei mânuiau cu multă abilitate para-

bola în cuvântările lor, fiindcă se preta de minune unui auditoriu nu prea elevat din punct de vedere intelectual. Apelând la parabolă ca la un ideal mijloc oratoric de transmitere a mesajului divin, Iisus s-a adaptat perfect unui astfel de discurs, foarte gustat al vremii.

Așa cum se știe, parabola este o istorioară fictivă, scurtă, creată în anumite circumstanțe, inspirată din viața de zi cu zi și care are legătură directă cu experiența celor cărora le este adresată.

Evident, ca să înțelegem perfect mesajul unei parabole este necesară transpunerea în cultura și mentalitatea vremii. Scopul primar al parabolelor Domnului Hristos a fost acela de a face cât mai accesibil mesajul împărăției lui Dumnezeu. Cu toate acestea, parabola a devenit și o teribilă armă împotriva opozanților. Este și cazul pildei cu viticultorii din această săptămână, pe care Iisus o folosește ca pe o sabie cu două tăișuri, împotriva celor care-L contestau fără încetare și-L tachinau malițios.

Trei elemente importante apar smochinului și al măslinului. Pe primul loc rămâne imaginea viei pe care o reia și în cuvântarea de despărțire (Ioan 17). Întrebarea este de ce s-a raportat Iisus atât de mult la imaginea viei, pe care o folosea cu peste 700 de ani mai devreme Isaia, tot cu scopul de a-i critica pe conaționali săi? Dacă profetul a aplicat la Israel, în totalitatea sa, pilda viei neroditoare (cap.5), Hristos a aplicat-o doar la un segment al societății foarte refractar în a-L recunoaște ca trimis al lui Dumnezeu, iar spre finalul misiunii a aplicat-o la Sine și la Biserica pe care a întemeiat-o.

Via, smochinul și măslinul – vârstele lui Israel Cel mai adesea, în parabole, vița de vie îl reprezenta pe Israel, din momentul așezării lui în Țara promisă, până în clipa în care poporul ales l-a respins pe Domnul Hristos; smochinul îl reprezintă pe Israel între momentul respingerii și cel al întoarcerii lui, iar măslinul

îl reprezintă pe Israel așa cum va fi el în viitor, când Domnul se va întoarce pe pământ să judece lumea.

Profetul avertiza că Dumnezeu își va lua mâna de pe via Sa prin aceea că nu-i va mai trimite ploi la vreme și va porunci și mistrețului sălbatic (adică neamurilor străine) să

între în ea și să o pustiească. Ca urmare, nu va rămâne nimic din ea, doar lemnul, dar și acesta pentru că fiind de proastă calitate nu poate avea altă întrebuințare decât aceea de a fi pus pe foc spre distrugere definitivă (Iez. 15; 19,10-14).

Un alt motiv al folosirii imaginii viei este ca să exprime relația lui Dumnezeu cu poporul Său. Într-adevăr, este bine știut că dintre toate plantele cea mai folositoare omului, din vremuri ancestrale, rămâne vița de vie, pentru fructele sale dulci folosite în diverse feluri, atât ca hrană, cât și ca băutură. Mai mult, rodul viței era folosit și în cadrul cultului divin public și particular. De aceea și zice psalmistul că vinul veselește inima omului sau că îl veselește pe Dumnezeu și pe oameni (Ps. 103,15).

Deși apărea ca cea mai nobilă dintre plante, vița de vie este în același timp și cea mai dependentă de priceperea bunului gospodar, fiindcă, după cum toată lumea știe, fără sprijinul unui stâlp de susținere ori a unui copac, vița nu poate aduce roadele mult așteptate. Însă odată ce i s-au oferit toate condițiile și nu aduce roade nu-i rămâne decât să fie tăiată și aruncată în foc deoarece din lemnul ei nu se poate face chiar nimic.

Cei de față au realizat de îndată aluzia parabolei și anume că Stăpânul viei era Dumnezeu, via era poporul Israel, iar lucrătorii viei erau, în primul rând, liderii spirituali ai poporului care nici pe departe n-au fost pe măsura așteptărilor bunului gospodar. Ca și profetul Isaia, prin pilda de față, Iisus a subliniat consecventa purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său, care nu numai că nu i-a pedepsit de îndată pentru lipsa de roade și nici pentru uciderea mesagerilor, cum ar fi fost de așteptat, ci le-a trimis chiar pe Fiul Său, ceea ce denotă că Părintele Său este Același Dumnezeu al milei și al îndelungii răbdări în ambele Testamente.

Începând cu marele Origen, majoritatea comentatorilor textului de mai sus, în frunte cu Sf. Ioan Gură de Aur, consideră că gardul viei era Legea lui Moise care avea menirea de a-l izola de moravurile și practicile religioase ale păgânilor, și de a face din Israel un popor sfânt și drept și, ca urmare, unic în lume. Teascul putea fi simbolul

recoltării roadelor mult așteptate, iar turnul de pază reprezenta ochiul mereu vigilent al proniei divine. Plecarea departe a Stăpânului, zice același Hrisostom, nu este altceva decât îndelunga răbdare a lui Dumnezeu cu oamenii. Trimișii Stăpânului să ia recolta binemeritată erau proorocii, iar roadele în sine nu puteau fi decât dreptatea, în relațiile interumane, sfințenia vieții și credința.

Roadele pe care le așteaptă Dumnezeu de la oameni sunt descrise de profetul Miheia în felul următor: Ți s-a arătat, omule, ceea ce este bun și ceea ce Dumnezeu cere de la tine: dreptate, iubire și milostivire și cu smerenie să mergi înaintea Domnului Dumnezeului tău! (cap. 6,8). Nu-i greu de înțeles că ultimul trimis, adică Fiul Stăpânului, nu era altul decât Iisus Însuși a cărui autoritate n-au recunoscut-o niciodată, iar sfârșitul pe care i l-au pregătit ai Săi consună într-un tot cu cel din parabolă.

Ca și în alte pilde ale Scripturii, punctul forte apare în elementul final. Mesajul pildei a fost receptat de îndată de cei prezenți exact cum a și voit naratorul, întrucât, după relatarea lui Luca (cap. 20,19), de îndată ce a terminat de vorbit, cărturarii și mai marii preoților au vrut să pună mâna pe El ca să-L ucidă însă s-au temut de poporul de față care îl aprecia ca pe un mare profet.

Ca să nu-și piardă din valoare, parabola trebuie neapărat actualizată fiindcă altfel, Biserica nu ne-ar mai fi propus-o spre lecturare. Trebuie să ne întrebăm deci ce însemnătate mai poate avea aceasta pentru noi, care nu mai suntem viticultori în primul rând și nici arendași de alte pământuri încât să ne putem regăsi măcar parțial în situația celor vizați de Domnul în pildă. Conform Sf. Ioan Gură de Aur, Cel dintâi și cel mai mare Lucrător a fost și rămâne de-a pururi Dumnezeu, deoarece pe El ni-L prezintă Scriptura ca fiind permanent la lucru.

Dacă abordăm dintr-o altă perspectivă pilda Domnului Hristos, via, poate fi lumea cu toate bunătățile sale, iar noi oamenii suntem cu toții lucrători pe proprietatea lui Dumnezeu pe care se cuvine s-o înnobilăm prin munca noastră. Am fost amplasați într-un mediu al creației și nu ne putem justifica în nici un fel existență pe pământ, adică în via Domnului, decât aducând roade, fiecare după puterile sale. Spusa lui Iisus: Tatăl Meu până acum

lucrează și Eu lucrez, nu trebuie s-o luăm ca pe o simplă afirmație ori constatare, ci mai curând apare ca un îndemn adresat nouă oamenilor de a urma exemplul Persoanelor Sfintei Treimi care sunt continuu la lucru. Munca, nu trebuie interpretată, cum eronat o fac mulți, ca o pedeapsă divină, fiindcă altfel ar rezulta că

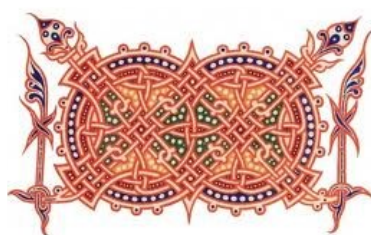
interpretăm Biblia în favoarea leneșilor. De fapt, textul original ebraic al Bibliei zice: rodiți și înmulțiți-vă și umpleți pământul. În majoritatea traducerilor s-a redat cu creșteți. Desigur că se poate traduce și astfel dar cum creșterea se realizează inconștient,

considerăm că textul s-a referit negreșit la aducerea de roade, ceea ce impune altceva, impune efort susținut.

Munca a fost și trebuie interpretată din perspectiva Scripturii ca o binecuvântare și o șansă unică a maturizării noastre spirituale, mai ales dacă roadele muncii sunt folosite și pentru aproapele iar nu în mod egoist, precum lucrătorii viei din pildă.

Parabola se încadra perfect în practica orientalo-semită a vorbirii în imagini. De fapt, lumea orientală, în general, folosea din abundență imaginea și simbolul. Spre exemplu, folosind imaginea în matematică, gânditorul oriental convingea mai ușor de ce minus cu minus rezultă plus decât se pleca de la ideea, și de fapt, practica cotidiană a timpului, de apărare ori de vendetă în cadrul clanului sau al tribului, când dușmanul dușmanului meu îmi putea fi prieten sau dacă nu, era în avantajul meu dacă găseam în el un potențial aliat. Minus cu plus nu poate rezulta decât minus, dacă se merge tot pe logica de mai sus, adică dușmanul prietenului meu îmi poate deveni și mie dușman, dacă avem în vedere empatia ori transferul de sentimente. Și, în final, plus cu plus nu poate fi decât tot plus deoarece, prietenul prietenului meu nu poate fi în nici un caz decât și un eventual prieten al meu.

Prof. Univ. Petre Semen
(Sursa: ziarullumina.ro)

Predică la Nașterea Maicii Domnului

Prima sărbătoare, de după începutul anului bisericesc, care este totdeauna la 1 septembrie, este închinată Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria.

Acest praznic împărătesc vestește începuturile pregătirii mântuirii noastre, așa precum zorile dimineții, vestesc apariția soarelui, care luminează și încălzește întreaga lume.

Iată, astăzi, Biserica ne adună, pentru a prăznui și a ne bucura de sosirea timpului începutului mântuirii noastre. Astăzi se naște pierderea blestemului Evei și înnoirea a toată făptura. Printr-o femeie, neascultătoare de Dumnezeu, vine în lume căderea și moartea, prin nașterea celei ce astăzi mângâie inimile bătrânilor ei părinți, ne întorcem la începutul bunătăților. Dacă cea dintâi femeie a auzit cuvântul blestemului, a durerii nașterii de fii, cea de a doua, aude glasul bucuriei, căci Domnul este cu ea.

Astăzi dreptii Ioachim și Ana sunt binecuvântați, după 55 de ani, cu nașterea celei ce avea să fie pricinuitoarea izbăvirii din blestem și moarte. Căci părinții ei nu aveau copii, fiind înaintați în vârsta lor, dar, prin promisiunea îngerului Domnului, ca rod al rugăciunilor, lacrimilor și dorințelor, astăzi primesc o făptură, care va schimba lumea și viața ei. Acest copil va avea chemare dumnezeiască, aceea de a fi mama Mântuitorului lumii.

Pântecele prealăudat al Anei s-a arătat țarină plină de roadă, Cel mai înainte de veci își alege astăzi Ușa prin care va veni în această lume. Astăzi, Cel ce va lucra mântuirea neamului omenesc își alege scara pe care va coborî în lume, spre izbăvirea și mântuirea ei. Prin bunăvoința Tatălui ceresc și prin lucrarea Duhului Sfânt, din cea care astăzi se naște, va lua Trupul cel mai presus de trup și va fi împreună cu noi oamenii, Dumnezeu-Emanuel. Astăzi, prin nașterea Preasfintei Fecioare, se zidește ușa cea spre răsărit, ușa prin care Domnul va intra și va ieși, iar ea va rămâne totdeauna încuiată.

O, fericită familie a lui Ioachim și Anei, cu adevărat, din rodul pânteceleui ați ajuns cunoscuți la toată lumea, fiind mijlocitori, pentru toți părinții, care nu au mângâierea fiilor, dar care, neîncetat, nădăjduiesc în rugăciune, așteptând fericitul deznodământ al cerului, tot așa cum l-ați auzit și voi!

Voi ați trăit în evlavie făcând cele plăcute Domnului,

precum altădată Zaharia și Elisabeta, primind pe cea, mai înainte de naștere, fecioară, și, după naștere, fecioară!

Acesteia se cuvenea să fie una dintre toate fecioarele, care să primească, ca un chivot sfințit, taina dumnezeirii ce s-a lucrat în ea. Părinții, celei astăzi născute, au primit darul cel ceresc, care avea să

aducă în lume pe Cel ce ridică păcatul lumii!

Astăzi, Cel ce pe toate le face noi, adică Dumnezeu, născut din Tatăl, mai înainte de veci, își alege vasul cel ales, spre a fi fericită și cinstită de toate popoarele. Părinții ei, luminați de credință, astăzi se bucură că fiica lor va fi cinstită mai mult decât îngerii, fiind singura căreia îngerul Domnului i se va închina, pentru că ea va sluji în tăcere, răbdare și totală umilință, pe Cel ce aduce lumii viața cea veșnică și iertarea păcatelor. Astăzi descoperim, într-un prunc nevinovat, binecuvântarea și ajutorul nostru.

Noi cinstim pe Născătoarea de Dumnezeu pentru că, încă de la nașterea ei, a fost aleasă, cinstită și pregătită lumii, spre a fi mamă și mult ajutoare, tuturor celor ce aleargă, spre ea, cu credință. Îngerul Domnului le-a adus părinților ei bucuria nașterii, după vreme îndelungată de nerodire și lipsă de urmași. Aceasta ne arată că Dumnezeu, izvorul vieții, are, cu fiecare copilăș care se naște, planul lucrării Lui. De la primul zâmbet, taina cerului se lucrează în el, iar nașterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu este mângâiere, curaj și ocrotire tuturor mamelor care-și nasc și educă proprii copii, cu răbdare și cu credință.

Timpurile ce le trăim noi s-au pervertit și s-au degradat, încât pântecele mamelor a devenit abator, în care, prunci nevinovați sunt uciși, de dragul comodității și a unei vieți iresponsabile. Câte inimi nevinovate au încetat să mai bată, pentru că multe mame și-au uitat menirea lor! Suntem un popor prea puțin iubitor de prunci, am ales modelele decăderii și dezumanizării, am încetat de a fi jertfitori, ci imităm păcatul și fărădelegea, fiind complici, la multele rele ce vin asupra noastră.

Ce este mai important astăzi, pentru o mamă, cariera, cu profitul, și o viață, în singurătatea suferințelor, ce

culminează cu moartea, sau viața de familie, în care, fiecare copilaș, este o rază de soare, ce încălzește sufletele, atât de agitate, și mereu provocate de rău, ale părinților?

Consecințele nenașterii de prunci vor fi dezastroase, familiile, îmbătrânite și fără ajutor, vor fi uitate și părăsite, pentru că n-au ales calea slujirii, care este încununată cu ajutor, compasiune, dragoste și recunoștință. Câți bătrâni nu sunt astăzi în stare de disperare a singurătății, fricii, foamei și uitării! Dacă îi întrebăm, marea majoritate, au doar un singur copil, care, needucat, și neformat, de mic, pe calea Bisericii, i-a uitat, aruncându-i în tragedia singurătății și imediata apropiere a morții.

În Sfintele Evanghelii observăm cum Mântuitorul, în durerile morții, nu-și uită pe mama sa, și pentru că El trebuia să se întoarcă în lumea cerească, de unde a venit, o încredințează ucenicului Său, Ioan: „*Iată fiul tău, iată mama ta, și din acel ceas, acesta a luat-o în casa lui*” (Ioan 19, 26-27). Deci recunoștința și respectul fiilor, față de părinți, este poruncă sfântă la Dumnezeu: „*cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca să trăiești ani mulți pe acest pământ pe care Domnul ți-l dă ție*” (Ieșire 20, 12).

Pentru a avea recunoștință, este nevoie, în primul rând, de a naște fii și fiice, de a cultiva, în ei, credința, bunul simț, de a-i învăța să se ferească de rău și să urmeze binele, de a fi autoritari cu ei și de a-i călăuzi cu blândețe pe calea Bisericii. Sfântul Apostol Pavel ne învață: „*iar voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri cei după trup, ci creșteți-i în învățătura și certarea Domnului*” (Efeseni 5, 4).

Dacă am urma pilda Sfinților Ioachim și Ana, dacă am naște prunci, atâți cât rânduiește Dumnezeu, izvorul vieții noastre, dacă am căuta întâi Împărăția, mila și bunătatea Lui, viața noastră ar fi mult mai ușoară, timpurile, pe care le trăim, ar fi numai binecuvântare, iar, din mulțimea pruncilor, mulți ar deveni sfinți, care se vor ruga pentru noi.

Nașterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu ne cheamă la viață și la asumarea rolului jertfelnic de a fi părinți. Cine se sacrifică pentru proprii copii, va culege roadele ajutorului, milei și mângâierii. Cine alege calea comodității și iresponsabilității, va culege suferințele, durerile, singurătatea, înstrăinarea, uitarea, părăsirea și moartea. Nașterea Născătoare de Dumnezeu să fie un început binecuvântat pentru toți care iubesc, apără și doresc viața! Amin!

† Ignatie,
Episcopul Hușilor

PROGRAMUL BISERICII în perioada 6 - 13 septembrie 2020

Duminică 6 septembrie (Duminica a 13-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:00 am - Sunday School
11:30 am - Parastas Familia
Marmaliuc
12:00 pm - Coffee hour

Marți 8 septembrie Nașterea Maicii Domnului:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:30 am - Parastas - Familia
Kraiter
12:00 pm - Coffee hour

Duminică 13 septembrie (Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:00 am - Sunday School
12:00 pm - Coffee hour

